

révbeért győzelem. Így gördül, biceg tovább az étellel kitöltött lét, valami aranykori, édent idéző motívum: egy öregember, nőgatásra váró gyermek, aki még most is tágra nyitott szemmel mered vissza a domboldalon felfelé kaptató mozgó képre.

(Ez az írás egy önéletrajzi regény fejezete, mely az MTA—Soros Alapítvány támogatásával készül.)

TÖNKÖL JÓZSEF

Itt szállnak Brueghel szalonkái

Jajgatnak, elföldelt arcunkat lesik,
az éjszaka harmadik negyedében
itt szállnak Brueghel szalonkái:
nagy, sárga sneffek, bagolyfejűek.
Jönnek, krojtolnak, elmennek.
Nől a fű, s benne a csattogás megnő,
mint az isten fölénkhajló madarainak
bögye,
mint gyermekkorunk szétrobbant árkai
a mélybe zuhanó szántóföldeken.
Fekszünk kuporogva, figyelve, némán.
A hegyet járt asszonyok, a finom
bőrűek
tegnap még a folyóparton álltak,
egyszál ruhában vert a szívük,
hasadt a szénselyemben, mint egy kő,
szétporlott félmúltban-félhomályban,
és Lucia csakugyan fényességes volt,
Magdolna mézes virág, Anna késsel
szúrt seb,
áfonyás erdők kútjánál a szép Rákhel
örökkévaló.
Itt húznak el a szalonkák, szállnak
az éjszaka harmadik negyedében
a falu fölött,
rőzsának birodalmas kertet mutatnak,
kövek között vágatott ablakokat is.

Husz János imája

Esőt, Uram, esőt, bokrosodó búzát a mezeinkre!
Heverő időket, Uram, minden barázdába jó időt!
Ne sirjanak a göndör kisbárányok,

poklokat járva meg ne bántsuk egymást,
Eleven istenem, földnek ura, vizeknek királya,
ma mindennél hidegebb a mély hó,

védellezzél, hogy ne ártson!
Ember vagyok, dögleletes és gyenge, rút nyakú,
férgeknek eledele, gyáva már az ördögök ellen.
Csukott ablakokon zörgetek, mint a testvéreim.
És mindennapi tiszta szívünket add meg nekünk,
adj kenyeret, vizet, bátorságot,

ha vétkeztem, veretess,
üttess, ha már bűnökkel mocskoltam be magamat,
üttess mennybéli atya, a fiadra ügyet se vess,
csendesítsd csak a fájó zokogást, nagyirgalmú,
hiszen az igazat kerestem, hiszen azt őriztem!
Az igazat halálig szeretem,
ahogy a bódító lilium illatát,
ahogy a talpig szomorú verseket, örökké, Amen.

KONCZEK JÓZSEF

Eperfa

Ásításba ájuló szobák,

kristálycukorként szikrázó szobák,
kockacukor tiszta szobák,

béke veletek!

Az ember kategóriákon kívülre álmodja magát,
ébreszti magát,
fogyasztja, amit asztalára tett
a gondos ügyelet.

Az ember kategóriákon kívülre álmodja magát,
Képzeletnyi csend.

S mind megadóbban
forog hozzám egy eperfa,

akit csak a némasággal hívok, jöjjön,
hozza el azt, hogy néz engem,

hogy fölissza összenőtt szájú sóvárgásom,
hogy ágai védelmében meghalom halálom,
így állít engem talpra,

erősíti őt-tudásomat magában,